

Дженифър Л. Арментраут

ЧИСТО~ КРЪВНИ

КНИГА ВТОРА ОТ ПОРЕДИЦАТА ЗАВЕТЪТ

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ ЕЗИК
МИЛЕНА ИЛИЕВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Pure*
Copyright © 2012 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved.

Превод Милена Илиева
© Егмонт България, 2022
Редактор Вили Вълканова
Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Алианс Принт“, ЕООД, София, 2022
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2914-3

На моето семейство и на Локи
(Е, да, посвещавам „Чистокръвни“ на едно куче)

Първа глава

ЗЯПАХ ТАВАНА НА ФИЗКУЛТУРНИЯ САЛОН И ЧЕРНИ ПЕТЪНЦА ТАН-
цуваха пред очите ми. Дупето ме болеше ужасно. И нищо
чудно, предвид че вече петдесетина пъти падах върху него. Само
лицето ми не гореше от болка. Е, и то гореше, но по съвсем различ-
на причина.

Тренировката по гатър, вид ръкопашен бой, не вървеше добре.

Този вид бойно изкуство не ми идваше отвътре и това е. Над-
могнах протестиращите си мускули, надигнах се някак от тепиха и
се изправих лице в лице с инструктора.

Инструктор Ромви прокара пръсти през оредяващата си коса,
видимо отвратен от целия ни клас.

– Ако той беше деймон, ти вече щеше да си мъртва. Разбираш
ли? Мъртва, а не жива, госпожице Андрос.

Сякаш съществуваше друго определение на „мъртва“, с което не
бях запозната. Стиснах зъби и успях да кимна.

Ромви ме застреля с още един погнусен поглед.

– Трудно ми е да повярвам, че изобщо имаш етер в себе си, гос-
пожице Андрос. Напразно пилееш божествената същност. Биеш
се като простосмъртна.

Сякаш не бях убила цели три жадни за етер деймона! Това ни-
що ли не означаваше?

– Заеми позиция. Следи за мускулни движения. Знаеш какво се иска от теб – нареди той.

Обърнах се отново към Джаксън Манос, пословичен разбивач на сърца в Завета и мой опонент понастоящем. Със смуглата си кожа и тъмните си изгарящи очи Джаксън само ме разсейваше.

Намигна ми.

Аз му се облеших. Не ни беше позволено да говорим по време на спаринг. Инструктор Ромви смяташе, че това отнема от автентичността на двубоя. Но не заради Джаксъновото великолепие пропусках ритниците му и ударите с пета.

Причината за пълния ми провал се облягаше на стената. Тъмни кичури падаха на челото му и влизаха в стоманените му очи. Някои биха казали, че Ейдън Сейнт Делфи има нужда от подстрижка, но на мен много ми харесваше леко необузданият му вид напоследък.

След миг погледите ни се срещнаха и Ейдън отново зае стойката, която познавах до болка – добре оформени ръце, скръстени върху широката гръд, краката разкрасени широко. Наблюдаваше ме постоянно. Ето и сега, погледът му казваше, че трябва да насоча вниманието си към Джаксън, а не към него.

Вътрешностите ми се свиха като навити пружини – още едно усещане, с което започвах да свиквам. Появяваше се неизменно, щом го погледнех. Не се дължеше толкова на почти съвършените му скули, нито на усмивката, която обещаваше трапчинки. Нито на атлетичното му тяло, което ...

Отърсих се от мечтанията си в последния възможен момент. Блокирах коляното на Джаксън с брутален замах, после атакувах на свой ред, като се целех във врата му. Не го затрудних особено. Обикаляхме се в кръг, раздавахме удари и ги блокирахме. Джаксън отскочи назад и отпусна ръце. Реших, че сега е моментът да направя нещо. Завъртях се и вдигнах коляно към торса му. Джаксън отскочи встрани, но се забави и аз го фраснах силно в стомаха.

За моя огромна изненада инструктор Ромви плесна с ръце.

– Добър ...

– Ох, мамка му! – Калев Николо, мой най-добър приятел и другарче в белите, изпъшка откъм групата ученици край стената.

Имаше една подробност, свързана с отбранителните ритници – след успешен удар или продължаваш атаката, или отстъпваш. Аз не направих нито едно от двете. Джаксън се сви около коляното ми, падна и ме повлече със себе си. Плъснахме се върху тепиха и незнайно как – сериозно се съмнявах, че е станало случайно – Джаксън се озова върху мен. Изкара ми въздуха и от тежестта му отметнах глава назад.

Инструктор Ромви се разкрещя и премина на друг език – руски или нещо такова, не знам. Така или иначе, думите му подозрително звучаха като псувни.

Джаксън вдигна глава, дългата му до раменете коса скри ухилената му физиономия от другите.

– Винаги свършваш по гръб, а?

– Да, точно като гаджето ти. Разкарай се.

Блъснах го в раменете. Той се изкиска, претърколи се и стана. След онзи инцидент, при който майка ми уби родителите на гаджето му, с Джаксън нещо не се разбирахме. Всъщност благодарение на моята мъртва деймонска майка не се разбирах с повечето ученици. Да се чудиш защо.

Почервеняла от срам, аз скочих на крака и стрелнах с поглед Ейдън. Изражението му уж беше неутрално, но аз знаех отвъд всяко съмнение, че вече е съставил списък на всичките ми грешки и го е скатал за бъдещо ползване. Но в момента си имах по-непосредствени грижи.

Инструктор Ромви тръгна с бърза крачка към нас и кресна в лицата ни:

– Това е абсолютно неприемливо! Или отстъпваш, или довършваш противника.

И сякаш за да подчертае думите си, инструкторът замахна и ме

фрасна силно в гърдите с отворена длан. Залитнах назад и стиснах здраво зъби. Всяка клетка в тялото ми крещеше да му отвърна със същото.

– Не чакаш! Колкото до теб – Ромви се завъртя към Джаксън, – какво? Планираше да се натискаш с деймони за забавление ли? Нямам търпение да ми разкажеш как е минало.

Джаксън се изчерви, но не каза нищо. В часовете на Ромви всички мълчахме.

– Разкарайте се от тепиха... без теб, госпожице Андрос!

Набих спирачки и погледнах безпомощно към Калев и Оливия. Те ме гледаха със същото изражение. Не ми оставаше друго, освен да се примиря с предстоящото, а то се случваше в края на всеки час при Ромви. Обърнах се към инструктора и зачаках епичното конско.

– Много от вас не са готови да завършат училище. – Ромви крачеше по края на тепиха. – Много от вас ще умрат още през първата си седмица на терен, но ти, госпожице Андрос? Ти си срам за Завета.

Ромви беше срам за мъжкото население на планетата, но това си го казах само наум.

Обикаляше ме бавно в кръг.

– Не мога да повярвам, че си имала вземане-даване с деймони и още си жива. Някои може и да си мислят, че имаш потенциал, госпожице Андрос, но аз още не съм видял и помен от него.

Следях Ейдън с периферното си зрение. Беше се прегърбил и ни гледаше с присвити очи. Той също знаеше какво предстои, и с нищо не можеше да го спре, дори да искаше.

– Докажи ми, че имаш място тук – каза Ромви. – Докажи ми, че са те върнали в Завета заради заслуги, а не заради връзки.

Инструктор Ромви беше голям гадняр, по-гаден от повечето инструктори. Беше от малкото чистокръвни, избрали да станат Пазители, вместо да си живее живота и да харчи фамилното богатство.

Ейдън и Ромви бяха сред малцината чистокръвни, избрали доброволно този начин на живот, но с това приликите между двамата свършваха. Ромви ме беше намразил още от първия ден на учебната година, а Ейдън... Е, предпочитам да си мисля, че той изпитва към мен противоположното на омраза.

Ромви ме напада.

Стар беше, обаче се движеше изненадващо бързо. Заотстъпвах назад, опитвах се да си спомня всичко, на което Ейдън ме беше научил през лятото. Ромви се завъртя и ботушът му литна към торса ми. Блъснах крака му настрани и се опитах да го ударя с юмрук, искрено се опитах. Той блокира. Продължихме да си разменяме удари. Неговите попадаха в целта по-често от моите, постепенно ме изтласкваше към края на тепиха.

С всеки замах и ритник ударите на Ромви ставаха все по-брутални. Наистина имах чувството, че се бия с деймон, защото искрено вярвах, че Ромви иска да ме нарани. Държах се що-годе прилично поне докато гуменката ми не се хлъзна по ръба на тепиха. И тогава направих тактическа грешка.

Разсеях се за миг.

Ромви не чака втора покана. Стисна в юмрук конската ми опашка и ме дръпна силно напред.

– Ако не беше толкова суетна – каза той и ме завъртя така, че гърбът ми сочеше към вратите, – отдавна щеше да си си отрязала косата.

Успях да го фрасна с юмрук в стомаха, но Ромви дори не трепна. Използвайки инерцията ми – и косата ми, – той ме събори на тепиха. Превъртях се, за да смекча сблъсъка с пода, благодарна, че унижението ми приближава края си. Дори не ме беше грижа, че Ромви за пореден път ми е сритал задника пред целия клас. Стигаше ми само това да при...

Ромви стисна ръката ми, вдигна я високо над главата ми и ме издърпа на колене.

– Чуйте ме, полукръвни. Смъртта в битка вече не е най-лошият ви кошмар.

Отворих рязко очи. *О, не. Не, не, не. Няма да посмее...*

Той дръпна ръкава на блузата ми, специалната блуза, която се носеше под бронята, и оголи ръката ми до лакътя.

– Ето това ви чака. Вижте добре какво ви чака, ако се провалите. Те ще ви превърнат в чудовища.

Огън плъзна по страните ми, мозъкът ми се изпразни. Правех и невъзможното да крия белезите от своите съученици. А сега този тъпанар ги беше оголил пред целия свят. Не поглеждах към другите младежи. Погледът ми падна върху неговата ръка, стара и груба, после се плъзна нагоре към лакътя му. Ръкавът му се беше вдигнал, виждаха се собствените му бойни белези, както и една татуировка на обрънатата надолу факла.

Никога не би ми хрумнало, че инструктор Ромви си пада по татуировки.

Той пусна най-сетне ръката ми и аз побързах да смъкна ръкава си. Надявах се да го изядат гладни деймони. Може и да приличах на белязан изрод, но си бях свършила работата. Убила бях деймона, отговорен за нараняванията ми – собствената ми майка.

– Никой от вас не е готов да стане Пазител и да се изправи срещу полукръвен деймон, получил същото обучение като вас. – Гласът на Ромви отекна в салона. – Не очаквам и утре да сте готови. Свободни сте.

Идеше ми да му скоча изотзад като маймуна и да му прекърша тъпия врат. Това едва ли щеше да ми спечели почитатели, но поне щеше да ме изпълни с дълбока радост.

На излизане Джаксън се блъсна в мен.

– Ръката ти прилича на дъска за дама. Много яко.

– Да, същото каза гаджето ти за твоя...

Ръката на инструктор Ромви се стрелна и ме хвана за брадичката.

– Устата ти, госпожице Андрос, също се нуждае от подобрене.

– Но Джаксън...

– Не ме интересува. – Пусна брадичката ми и ме изгледа от горе надолу. – Няма да търпя мръсни думи в часа си. Предупреждавам те за последен път. Чуя ли още веднъж нещо такова, ще се озовеш право в кабинета на декана.

А стига, бе. Гледах как Ромви излиза от физкултурния салон.

Калев подаде на Оливия сака ѝ със спортните принадлежности и тръгна към мен. Очите му с цвета на ясно небе грееха съпричастно.

– Той е пълен задник, Алекс.

Махнах с ръка, макар да не знаех дали има предвид Ромви, или Джаксън. По моите стандарти и двамата бяха пълни задници.

– Много скоро ще откачиш и ще го убиеш – каза Люк и прокара пръсти през бронзовите си къдрици.

– Кого от двамата?

– И двамата. – Люк се ухили и ме потупа по ръката. – Дано съм тук да го видя.

– И аз. – Оливия хвана Калев под ръка.

Преструвах се, че това между тях не е нищо сериозно, но аз знаех истината. Случеше ли се Оливия да го докосне – което ставаше доста често, – Калев напълно забравяше за околния свят и глуповата усмивка греиваше на лицето му.

От друга страна, немалко от полукръвните момчета се сдобиваха с глуповата усмивка, щом Оливия ги погледнеше. И с право, тя беше забележителна. Всички завиждахме на карамелената ѝ кожа. И на гардероба ѝ. Бих убила да сложа ръце на дрешките ѝ.

Сянка падна върху малката ни групичка и бързо я разпръсна. Нямахме нужда да поглеждам, знаех, че е Байдън. Само той излъчваше особената сила, която прищпорваше кажи-речи всички в противоположната посока. Но пък страхът и уважението често имаха този ефект върху хората.

– До по-късно – извика Калев.

Кимнах разсеяно, забила поглед в кецовете на Ейдън. Още ме беше срам след изпълнението на Ромви и не събирах сили да го погледна. Полагах искрени усилия да спечеля уважението на Ейдън, да докажа, че наистина имам потенциала, в който той и Леон вярваха още от деня, когато Маркът едва не ме изрита от Завета.

Странно как един човек можеше да съсипе това в рамките на няколко секунди.

– Алекс, погледни ме.

Не ми беше лесно, но се подчиних. Нямах друг избор, когато ми заговореше така. Той стоеше пред мен, висок, строен и напрегнат. От известно време се преструвахме, че не бях се опитала да му подаря девствеността си в нощта, когато научих, че ми е писано да стана втори Аполион. Ейдън се справяше доста добре с преструвките. Аз, от друга страна, само за това мислех.

– Не си се провалила.

Свих рамене.

– Да, бе.

– Инструкторите са сурови с теб заради пропуснатото време и защото вуйчо ти е декан. Хората те гледат под лупа. Следят те.

– Да, а пастрокът ми е Министър в Съвета. Схващам, Ейдън. Виж, не ми се говори за това.

Гласът ми прозвуча по-остро от очакваното, но пък Ейдън беше станал пряк свидетел на последното ми унижение. Нямахше нужда да го обсъждаме.

Той хвана ръката ми и дръпна нагоре ръкава. Този път ефектът беше съвсем различен. Сърцето ми потрепна, цялата се сгорещих. Чистокръвните бяха забранена територия за нас, половинките; иначе казано, случилото се помежду ни беше като да опипаш папата или да предложиш на Ганди сандвич с телешко.

– Не бива да се срамуваш от тези белези, Алекс. Нито за миг. – Ейдън пусна ръката ми и ми махна към центъра на тепиха. – Хайде

да поработим малко, а после ще си починеш.

Повлякох се след него.

– А ти кога ще си починеш? Нямах ли патрул довчера?

Ейдън съвместяваше задълженията си на Пазител с моите тренировки. Но пък той беше специален. Сам беше избрал да стане Пазител и пак сам беше избрал да работи с мен, така че да настигна останалите ученици от класа си. Не е бил длъжен да поема тези задължения, но чувството му за справедливост го беше накарало да стане Пазител. Тази страст я споделяхме. А какво го караше да помага на мен? Обяснявах си го с факта, че го привличам неустойимо, точно както той привличаше мен.

Той ме обиколи, после спря да намести ръцете ми в основна позиция.

– Грешно държиш ръцете си. Затова ударите на Джаксън толкова често преминават отбраната ти.

– Ти кога ще си почиваш? – настоях аз.

– Не се тревожи за мен. – Зае позиция и ми даде знак да го нападна. – Тревожи се за себе си, Алекс. Годината ще е тежка за теб, ще тренираш три пъти повече от останалите.

– Щях да имам повече свободно време, ако не се налагаше да тренирам със Сет.

Ейдън замахна толкова бързо, че едва успях да блокирам ритника.

– Вече говорихме за това, Алекс.

– Знам.

Спрях посичащия удар с ръка. Ейдън и Сет ме тренираха през ден, редуваха се и през уикендите. Сякаш имаха споделено настояничество над мен, само дето днес още не бях виждала „половинката си“. Което беше странно, защото Сет обикновено висеше някъде в околността.

– Алекс. – Ейдън отстъпи назад и ме погледна изпитателно.

– Какво? – попитах аз и отпуснах на свой ред ръце.

Той отвори уста, но после сякаш премисли думите си.

– Напоследък изглеждаш уморена. Спиш ли достатъчно?

Усетих как страните ми се изчервяват като домат.

– Богове, толкова зле ли изглеждам?

Той вдиша дълбоко и издиша бавно. Чертите му омекнаха.

– Алекс, изобщо не изглеждаш зле. Просто ... преживя много и ми се струваш уморена.

– Добре съм.

Той сложи ръка на рамото ми.

– Алекс?

От допира сърцето ми препусна.

– Добре съм.

– Все така казваш. – Местеше поглед по лицето ми. – Винаги отговаряш така.

– Казвам го, защото е вярно, нищо ми няма! – Плеснах го по ръката, но той сложи другата си ръка на другото ми рамо и пак ме улови в капан пред себе си. – Нищо ми няма – повторих, но по-тихо този път. – Добре съм. Напълно съм добре, сто процента.

Ейдън отвори уста, вероятно за да каже някоя насърчителна глупост, но така и не каза нищо. Просто ме гледаше, а после стисна по-силно раменете ми. Знаеше, че го лъжа.

Нищо не беше наред.

Сънувах кошмари за онези ужасни часове в Гатлинбърг и те ме будеха по няколко пъти на нощ. Кажичречи всички в Завета ме мразеха, мислеха, че аз съм виновна за деймонското нападение в Лейк Люър през лятото. Фактът, че Сет постоянно се влачеше след мен, само наливаше масло в огъня на подозренията им. От половинките единствено Калез знаеше, че ми е писано да стана вторият Аполион и така да „допълня“ Сет като негово свръхестествено суперзарядно или нещо такова. Полукръвните момичета до едно ми завиждаха заради прекомерното внимание, което той ми обръщаше. Всички те искаха Сет, а аз исках единствено да се отърва от него.

Но когато Ейдън ме погледнеше така, забравях за всичко. Изражението му рядко разкриваше каквото и да било, но очите му... е, очите му ми казваха, че и той не се справя добре с преструвките и изобщо не е забравил, че за малко не се захихме. Ейдън още мислеше за това; богове, дори в момента мислеше за това. Може би си представяше какво щеше да се случи, ако Леон не ни беше прекъснал, точно както си го представях аз – постоянно. Сигурно нощем лежеше буден и си спомняше какво беше телата ни да се докосват.

Аз определено запълвах с това безсънните си нощи.

Ръцете му потрепнаха върху раменете ми, нерешителност премина по лицето му. Стори ми се, че за миг – само за миг – той сериозно се замисля за другия вариант. После ръцете му се вкамениха като бариера, която да ме държи настрана.

Вратите зад нас се отвориха и Ейдън отдръпна ръце. Завъртях се на пета. Идеше ми да фрасна натрапника в лицето. Така де, бях само на крачка да получа онова, което исках.

Едрата фигура на Леон изпълваше касата, облечена в черната му пазителска униформа. Този тип имаше ли изобщо други дрехи?

– Извинявам се, че ви прекъзвам, но е спешно.

Леон вечно имаше да казва нещо важно на Ейдън. Последния път ни прекъсна секунди след като бях дала зелена светлина на Ейдън да стигне до края.

Иначе казано, Леон имаше талант да подбира най-неподходящия момент.

Е, когато ни прекъсна за последно, ситуацията беше доста напечена. Бяха открили Кейн жив. Преди това Кейн беше полукръвен Пазител и дори се беше включвал на няколко пъти в тренировките ми с Ейдън. Уви, едно пътуване за уикенда до Лейк Люър се беше оказала фатално за всички участници. Кейн беше оцелял след демонското нападение, но после се върна в Завета в нова роля, каквато всички смятахме за невъзможна – полукръвен демон.

Бяха го убили пред очите ми. Харесвах Кейн и той ми липсваше,

нищо че беше убил няколко чистокръвни медицински сестри, а мен беше ступал яко. Не му се сърдех, защото онова същество нямаше нищо общо с младежа, когото познавах. Също като мама, и той се беше превърнал в ужасна версия на старото си аз.

Леон пристъпи напред. Не знам как изобщо придвижваше тази планина от стероидни мускули.

– Имало е деймонско нападение.

Ейдън се напрегна.

– Къде?

– Тук, в Завета.